

pretanke noge i ruke
prozirna koža i klimava vera u sebe
sve je već postavljeno za život:
bez treptanja gledam
neosporivost tuge
u danima koji tek dolaze.

nedeljni ručak

oko pola dva
decu iz parka
pozovu kućama
na ručak
majka je spremala od jutros
otac je čitao novine i igrao šah
šta ja znam o posvećenosti
dok otresam zemlju sa suknje

danas sam opet bila tamo
gde mi je zabranjeno
jer ne mogu da me vide s prozora
izazivala sam krajnju liniju parka
moje poslednje uporište
krhke slobode
imala sam sreću
da ne to primete
danas me niko ne grdi
samo se šale

previše sam glasna za devojčicu
ali još uvek se toleriše

jer sam dete
znam jednu stvar unapred, muškarci
mi neće pokazivati
gde mi je mesto, ali
neću biti ni nedodirljiva
dama, tokom dugih dečjih popodneva
volela sam da smišljam načela
koja će mi posle doći glave

stan miriše na pravi nedeljni ručak
skupština porodice zaseda
srž jednog društva nedeljom za stolom

tapete u trpezariji
odjednom propadaju
iz lišća na njima izlaze nekakvi insekti
idu pravo ka meni
obaram pogled ka supi

razmišljam, ako se šale na moj račun
zašto me onda boli
osećam suze kako
nadolaze iz grudi
ne želim da ih vide
zato moram da se posvađam